

De Slikbaai

De positie van kroonprins of kroonprinses is er een van wankel evenwicht tussen verantwoordelijkheid en gezag. Men zegt dat de positie in het leven is geroepen om aan de ambities van de troonopvolger tegemoet te komen, door hem ervaring te laten opdoen in zijn komende functie. Het oudste kind van de koninklijke familie wordt op zijn zestiende verjaardag officieel kroonprins of kroonprinses, en deelt vanaf dan ten volle in de verantwoordelijkheid voor het dagelijks bestuur van de Zes Hertogdommen. Gewoonlijk neemt hij meteen een aantal functies over waar de regerende monarch de minste belangstelling voor heeft. Dat kunnen van geval tot geval heel verschillende bezigheden zijn, zo heeft de geschiedenis geleerd.

Onder koning Vlijm werd eerst Chevalric kroonprins. Aan hem droeg de koning alles over wat te maken had met de grenzen en de oorlogvoering daar, inclusief de diplomatie en de onderhandelingen, en het ongemak van verre reizen en de ontberingen van militaire campagnes. Toen Chevalric afstand deed van zijn aanspraak op de troon en prins Veritas de nieuwe kroonprins werd, erfde deze alle problemen van de oorlog met de Buiteneilanders, alsmede de burgerlijke spanningen die deze situatie binnen het rijk veroorzaakte tussen de hertogdommen aan de kust en die in het binnenland. De

taken van Veritas werden nog extra bemoeilijkt doordat zijn beslissingen in principe altijd weer ongedaan konden worden gemaakt door de koning zelf. Vaak had hij te maken met situaties die niet zijn schuld waren en moest hij verplicht kiezen uit opties die niet de zijne waren.

Misschien nog onhoudbaarder was de positie van Kettricken, de kroonprinses. Door haar herkomst uit het Bergrijk was ze in de eerste plaats al een vreemdeling aan het hof van de Zes Hertogdommen. In tijden van vrede zou daar wellicht met meer tolerantie op gereageerd zijn, maar nu ziedde het aan het hof op de Hertenhorst van de intriges en was de toestand in de Zes Hertogdommen overal onrustig. De Rode Kapers van de Buiteneilanden teisterden onze kusten erger dan in vele generaties was gebeurd, en ze waren nog meer gericht op vernieling dan op roof. De eerste winter van Kettrickens aanwezigheid als kroonprinses op de Hertenhorst was tevens de eerste van een winterse inval door de Rode Kapers. Dat hadden wij nog nooit meegemaakt. De aanhoudende dreiging van invallen en de schrijnende aanwezigheid van ontzielden in ons midden deden de Zes Hertogdommen op hun grondvesten schudden. Het vertrouwen in de monarchie was tot een dieptepunt gezakt en Kettricken trof het weinig benijdenswaardige lot de buitenlandse echtgenote van een niet bewonderde kroonprins te zijn.

De burgerlijke onrust verdeelde het koninkrijk en het hof vooral naar aanleiding van de tegenzin van de hertogdommen in het binnenland om via hoge belastingen bij te dragen aan de verdediging van de kusthertogdommen. De laatste smeekten om oorlogsschepen en soldaten en om effectievere manieren om de kapers te bestrijden, want deze sloegen telkens weer toe op plaatsen waar dat het minst werd verwacht. Prins Regaal, die zelf in een hertogdom in het binnenland was grootgebracht, probeerde zijn machtspositie te versterken door de hertogen van de Binnenhertogdommen met giften en sociale attenties te paaien.

Kroonprins Veritas was tot de conclusie gekomen dat zijn krachtige talent voor het Vermogen op zich niet meer toereikend was om de kapers van hun invallen af te houden, en had zijn aandacht gericht op het bouwen van oorlogsschepen om de kusthertogdommen te beschermen. Hij had maar weinig tijd voor zijn nieuwe koningin. Bij dat alles zat koning Vlijm als een spin in zijn web. Hij bevorderde een subtiel machtsevenwicht tussen hemzelf en zijn zonen, om aldus de Zes Hertogdommen als koninkrijk intact te houden.

Op een zekere ochtend werd ik wakker doordat iemand mijn voorhoofd aanraakte. Geërgerd draaide ik mijn hoofd opzij. Mijn dekens zaten als een kluwen om me heen gedraaid en ik moest worstelen om me ervan te bevrijden. Toen pas kon ik zien wie het had gewaagd me te storen. De nar van koning Vlijm zat op een stoel naast mijn bed bezorgd naar me te kijken. Ik staarde hem met een verwilderde blik aan, en hij sloeg zijn ogen neer. Ik voelde me slecht op mijn gemak.

De nar behoorde in de Hertenhorst te zijn, bij de koning, vele dagreizen hiervandaan. Bij mijn weten was hij nooit langer dan een dag of een nacht van zijn zijde geweken. Zijn aanwezigheid hier voorspelde weinig goeds. De nar was mijn vriend – voor zover iemand die zo vreemd was als hij vrienden kon hebben. Maar een bezoekje van hem had altijd een doel, en dat doel was zelden onbenullig of aangenaam. Hij zag er even afgetobd uit als altijd. Hij droeg een ongebruikelijk kleurenmengsel van groen en rood, en had een narrenstaf met een rattenkop erop bij zich. De felle kleuren van zijn kleding contrasteerden te scherp met de extreme kleurloosheid van zijn huid. Hij deed me denken aan een bleke waskaars in een krans van kleurige hulst, en het leek wel alsof zijn kleren echter waren dan hijzelf. Zijn witte, sluike haarslierten staken onder zijn kap uit als die van een verdrinkene die in het water drijft. Zijn ogen weerkaatsten de dansende vlammen van het

haardvuur. Ik wreef in mijn slaperige ogen en veegde een deel van mijn haar van mijn voorhoofd. Het was nat. Ik had gezweet in mijn slaap.

‘Hallo,’ wist ik uit te brengen. ‘Ik had niet verwacht je hier te zien.’ Mijn mond voelde droog aan, mijn tong dik en zurig. Ik had een aanval gehad, herinnerde ik mij. De details waren wazig.

‘Waar anders?’ Hij keek me vol medeleven aan. ‘Hoe langer u slaapt, hoe minder u lijkt uit te rusten. Ga ontspannen liggen, mijn heer. Ik zal u helpen.’ Hij wilde mijn kussens schikken, maar ik hield hem met een handgebaar tegen. Er klopte iets niet. Nooit had hij zo welwillend tegen me gesproken. We waren dan wel vrienden, maar de woorden die de nar tot mij richtte waren altijd bitter en zuur als onrijp fruit geweest. Als dit plotselinge vertoon van vriendelijkheid een vorm van medelijden was, dan had ik daar geen behoefte aan. Ik keek naar mijn geborduurde nachthemd, naar de dure, weelderige dekens. Ook daar leek iets mis mee. Ik voelde me te moe en te zwak om erover na te denken. ‘Wat doe je hier?’ vroeg ik hem.

Hij haalde diep adem, en zuchtte toen. ‘Ik verzorg u. Ik hou u in het oog terwijl u slaapt. Ik weet dat u dat zotheid vindt, maar tja, ik ben nu eenmaal de nar. U begrijpt dus dat ik me zot moet gedragen. Toch vraagt u me telkens wanneer u ontwaakt weer hetzelfde. Laat mij iets verstandigers voorstellen. Ik vraag u, mijn heer, me toe te staan een andere heler te laten komen.’

Ik liet me terugvallen op mijn kussens. Ze voelden vochtig aan en hadden een zurig-zoet luchtje. Ik wist dat ik de nar kon vragen de kussens te verversen, en dat hij het zou doen. Maar de nieuwe kussens zouden ook weer snel bezweet raken, dus wat zou het nut zijn? Ik greep mijn deken vast, met krampachtig gekromde vingers, en vroeg hem op de man af: ‘Waarom ben je hierheen gekomen?’

Hij nam een van mijn handen in de zijne en klopte er zachtjes op. ‘Mijn heer, ik wantrouw deze plotselinge zwakte. U schijnt

helemaal geen baat te hebben bij de inspanningen van deze heler. Ik vrees dat zijn kennis aanzienlijk geringer is dan hijzelf schijnt te denken.'

'Burrich?' vroeg ik ongelovig.

'Burrich? Was hij maar hier, mijn heer! Hij mag dan de stalmeester zijn, maar ik garandeer u dat hij desondanks een veel betere heler is dan deze Wallace, die u alleen maar verdooft en laat zweten.'

'Wallace? Is Burrich niet hier?'

De gezichtsuitdrukking van de nar werd ernstiger. 'Nee, mijn koning. Hij is in het Bergrijk achtergebleven, zoals u heel goed weet.'

'Jouw koning?' zei ik, en ik probeerde te lachen. 'Wat een spotternij!'

'Nooit, mijn heer,' zei hij vriendelijk. 'Nooit.'

Zijn vriendelijkheid – het was bijna tederheid – bracht me in verwarring.

Dit was niet de nar die ik kende – altijd vol woordspelingen en raadseltjes, altijd gevat en scherp en hatelijk en op een subtiële manier beledigend. Ik voelde me opeens zo rafelig en versleten als een oud stukje touw. Niettemin probeerde ik de eindjes aan elkaar te knopen. 'Ben ik dan in de Hertenhorst?'

Hij knikte langzaam. 'Natuurlijk bent u dat.' Zijn mondhoeken drukten bezorgdheid uit.

Ik zweeg en probeerde te beseffen hoe grondig ik verraden was. Op een of andere manier hadden ze me teruggebracht naar de Hertenhorst. Tegen mijn wil. En Burrich had het niet eens nodig gevonden met me mee te komen.

'Laat me iets te eten voor u halen,' vroeg de nar op dringende toon. 'U voelt u altijd beter als u iets gegeten hebt.' Hij stond op. 'Ik heb het al uren geleden naar boven gebracht, en warm gehouden boven de haard.'

Ik volgde hem lusteloos met mijn blik. Hij hurkte voor de grote haard en tilde een pan van het vuur. Toen hij het deksel verwijderde rook ik heerlijk runderstoofvlees. Hij begon het in een kom te scheppen. Ik had al in geen maanden rundvlees gegeten. In het Bergrijk kregen we alleen wild, en het vlees van schapen en geiten. Mijn blik dwaalde door de rest van de kamer. Zwarte wandtapijten, massieve houten stoelen, een kolossale gemetselde haard, rijkversierde bedgordijnen – ik kende deze kamer. Het was de slaapkamer van de koning in de Hertenhorst. Waarom lag ik hier, in het bed van de koning zelf? Ik probeerde het de nar te vragen, maar iemand anders sprak met mijn mond. ‘Ik weet te veel dingen, nar. Ik kan het niet meer helpen dat ik ze weet. Soms is het alsof iemand anders mijn wil beheerst en mijn geest een kant op duwt die ik niet wens. Mijn verdedigingsmuren zijn ingestort. Alles stroomt als een vloedgolf naar buiten.’ Ik wilde diep adem halen, maar kwam niet verder dan een zucht. Ik voelde een koude tinteling, en daarna leek het alsof ik overspoeld werd door koud water. ‘Een rijzend getij.’ Ik hapte naar adem. ‘Met schepen erop. Allemaal schepen met een rode kiel...’

De nar keek me gealarmeerd aan. ‘In dit seizoen, majesteit? Zeker niet! Niet in de winter.’

Ik had een benauwd gevoel in mijn borst. Ik moest me inspannen om iets te kunnen zeggen. ‘De winter is dit jaar sluipend gekomen. Hij heeft ons zijn stormen bespaard, en daardoor zijn bescherming onthouden. Kijk maar. Kijk, ginds op het water. Zie je het? Ze komen. Ze duiken op vanuit de nevel.’ Ik had mijn arm opgetild om te wijzen. De nar kwam haastig naast me staan en hurkte neer om in de door mij aangeduide richting te kijken, maar ik wist dat hij niets kon zien. Toch legde hij loyaal een aarzelende hand op mijn vermagerde schouder en staarde voor zich uit alsof hij in staat was de dikke muur van de burcht en de mijlen afstand tussen mij en mijn visioen weg te denken. Ik verlangde ernaar

even blind te zijn als hij. Ik greep de bleke, langvingerige hand die op mijn schouder rustte vast. Even zag ik daarbij mijn eigen ziekelijke hand, en de koninklijke zegelring die onder een gezwollen knokkel om een mager vingerkootje zat. Toen werd mijn blik weer weggetrokken, terug naar het visioen.

Mijn vinger wees naar een rustige haven. Ik spande me in om rechtop te gaan zitten, dan kon ik meer zien. Het stadje lag in het donker voor me als een lappendeken van huizen en straten. De holten waren gevuld met nevel, die ook als een dikke deken over de haven lag. Dat betekent dat er verandering van weer op komst is, dacht ik. Er bewoog zich iets in de lucht. Het verkilde het oude zweet op mijn lichaam en deed me rillen. Ondanks de duisternis en de mist kon ik alles uitstekend onderscheiden. Ik keek via het Vermogen, besepte ik. Dat was raadselachtig. Ik was immers niet vaardig in het Vermogen – althans niet om het op een voorspelbare, nuttige manier te gebruiken.

Terwijl ik toekeek, doemden er twee schepen op uit de nevel. Ze voeren het slaperige haventje binnen. Ik wist niet meer waar ik wel en niet toe in staat was. Het waren slanke, sierlijke schepen, die twee, en hoewel ze in het bleke maanlicht zwart leken, wist ik dat ze een rode kiel hadden. Het waren Rode Kapers van de Buiteneilanden. De schepen gleden als messen door de golfjes en de mist en sneden het water van de onbeschermden haven open alsof het de buik van een verdoofd varken was. De roeispanten bewogen zich geruisloos, allemaal precies in de maat. De dollen waren bekleed met lappen om het geluid te dempen. De schepen voeren naar de kade met een zelfverzekerdheid alsof ze eerlijke koopvaarders waren. Van het voorste schip was al een lichtvoetige matroos op de kade gesprongen, die een tros om een paal stond te binden. Een van de roeiers hield de zijwand met een lange stok af van de kade tot ook de achterste tros was uitgeworpen en vastgebonden. Alles gebeurde in volledige kalmte, hondsbrutaal. Het tweede schip deed

vervolgens precies hetzelfde. De gevreesde Rode Kapers waren in de stad gearriveerd, schaamteloos als zeemeeuwen, en ze hadden zonder blikken of blozen aangemeerd aan de kade van hun slachtoffers.

Geen wachter die alarm sloeg. Niemand die op een hoorn blies of met een fakkel een voorbereid signaalvuur van geteerd pijnhout ontstak. Ik zocht de wachters en vond ze meteen. Ze zaten roerloos op hun post, met hun hoofd op hun borst rustend. De dege-lijke stof van hun grijze tunieken was rood doorweekt door het bloed uit hun doorgesneden kelen. Hun moordenaars waren stil-letjes naderbij geslopen, over land, en hadden precies geweten waar de uit te schakelen wachters zich bevonden. Niemand zou het slapende stadje waarschuwen.

Niet dat er veel wachters waren geweest. Dit stadje stelde maar weinig voor en was amper meer dan een stip op de landkaart. De bewoners hadden op hun onbeduidendheid gerekend om voor overvallen als deze gespaard te blijven. Ze maakten er uitstekende wol, dat was waar, en ze sponnen prima garen. Ze ving en rook-ten de zalmen waarvan het in hun riviertje wemelde, en de appels in hun boomgaarden waren klein, maar zoet, en heel geschikt om er lekkere wijn van te maken. Ten westen van het stadje bevond zich een rijke mosselbank. Dat waren de schatten van Slikbaai. Ze waren misschien niet geweldig, maar iedereen die in het stadje woonde was er dik tevreden mee. En ze waren toch zeker niet de moeite waard om ze te vuur en te zwaard te veroveren? Welke man bij zijn gezonde verstand zou een paar vaatjes appelwijn en een rek gedroogde zalmen de moeite van een strooptocht waard vinden?

Maar dit waren Rode Kapers. Zij kwamen niet om geld en schat-ten te vergaren. Zij kwamen niet voor waardevol stamboekvee, en zelfs niet voor vrouwen als echtgenotes of jongens als slaven. De schapen, met hun dikke wollen vacht, zouden verminkt en afge-

slacht worden, de gerookte zalmen achteloos vertrapt, de pakhuizen met huiden en wijn in brand gestoken. Ze zouden gijzelaars meenemen, zeker, maar alleen om ze te ontzielen. Door de magie van de ontzieling zouden die mensen geestloos worden, minder dan mensen. Ze zouden geen emoties meer kennen, en nog maar op een uiterst primitief niveau kunnen denken en handelen. De Rode Kapers zouden die gijzelaars niet bij zich houden, maar ze hierheen terugbrengen, om degenen die ze hadden liefgehad, die burens of familieleden waren geweest, bang te maken en te demoraliseren. Beroofd van alles wat menselijk was, zouden die ontzielden hun thuisland afstropen en alles en iedereen aanvallen met de onverschillige genadeloosheid van veelvraten. Deze inzet van ontzielden als een plaag voor hun eigen voormalige verwanten en dorpsgenoten was het wreedste wapen dat de Rode Kapers tegen ons gebruikten. En ik wist het al terwijl ik zat te kijken. Ik had de gevolgen van andere invallen gezien.

Ik zag het stadje overspoeld worden door een vloedgolf van de dood. De piraten van de Buiteneilanden sprongen op de kade en verspreidden zich. Sommigen bewogen zich in groepjes van twee of drie stilletjes over de straten – als de sliertjes van een dodelijk gif dat zich in een glas wijn verspreidt. Anderen doorzochten de boten die lagen aangemeerd. De meeste daarvan waren weinig meer dan kleine open riviersloepen, maar er lagen ook twee grotere vissersboten en een klein koopvaardijchip. De bemanning daarvan vond een snelle dood. Hun paniekerige weerstand was even nutteloos en pathetisch als die van pluimvee in een hok waarin een wezel is binnengedrongen. Ze riepen naar mij met stemmen die klonken naar bloed. De nevel zoog hun kreten gretig op, waardoor de dood van een zeeman even weinig leek voor te stellen als het klagelijke gekrijs van een willekeurige meeuw. Daarna werden de boten achteloos in brand gestoken. Niemand scheen zich te bekommeren om hun waarde als buit. Deze kapers waren niet uit op

buit. Munten die ze toevallig aantreffen zouden ze wel meenemen, en misschien ook de halskettingen en armbanden van degenen die ze verkrachtten en vermoordden, maar verder bijna niets.

Ik kon niets anders doen dan toezien. Ik kreeg een hoestbui, en toen ik weer kon praten zei ik tegen de nar: ‘Kon ik het maar begrijpen! Wist ik maar wat ze eigenlijk willen! Het lijkt zo zinloos, wat deze Rode Kapers telkens weer doen. Hoe kunnen we lieden bevechten die een oorlog voeren waarvan ze niet eens de reden onthullen? Maar als ik die reden kende...’

De nar tuitte zijn bloedeloze lippen en dacht na. ‘Zij nemen deel in de waanzin van degene die hen opzweept. Ze kunnen alleen begrepen worden als u die waanzin deelt. Zelf heb ik niet het verlangen hen te begrijpen. Inzicht zal hen niet tegenhouden.’

‘Nee.’ Ik wilde niet meer naar het stadje kijken. Ik had zulke nachtmerries al vaak genoeg gezien, maar alleen een harteloos iemand kon zijn blik afwenden alsof hij naar een voorstelling van marionetten zat te kijken. Het minste wat ik voor mijn volk kon doen was getuige zijn van hun lijden en sterven. Het was tevens het enige wat ik kon doen. Ik was ziek, een kreupele, een oude man – ergens ver weg. Meer kon van mij niet worden verwacht. Dus ik bleef kijken.

Ik zag hoe het stadje uit zijn vredige slaap werd gerukt door de ruwe greep van een vreemde hand om een keel of een borst, door het blikkeren van een mes boven een wieg, door de plotselinge kreet van een kind dat wakker schrok. Overal in het stadje werden nu lichten ontstoken: kaarsen van mensen die ongerust waren geworden door het kabaal bij de burens, fakkels van kapers die huizen en schuren doorzochten en in brand staken. Hoewel de Rode Kapers de Zes Hertogdommen nu al langer dan een jaar terroriseerden, werd die abstracte dreiging voor de bevolking van Slikbaai nu pas een afschuwelijke werkelijkheid. Ze hadden gedacht dat ze erop voorbereid waren. Dat ze weinig risico liepen. Ze hadden na-

tuurlijk de gruwelverhalen gehoord, maar ze hadden stiekem gedacht dat hun zoiets nooit zou overkomen. Maar nu stonden hun huizen in brand en stegen hun doodskreten samen met de rookwalm op naar de grijze nachthemel.

‘Spreek, nar,’ beval ik hees. ‘Haal voor mij je voorwaartse herinneringen op. Wat zeggen ze over Slikbaai? Over de overval op Slikbaai, in de winter.’

Hij haalde rillend adem. ‘Het is niet gemakkelijk, niet helder,’ zei hij aarzelend. ‘Alles beweegt nog, alles bevindt zich in een fase van veranderingen. Er zijn te veel woelingen, majesteit. De toekomst beweegt zich daar in verschillende richtingen tegelijk.’

‘Noem dan de richtingen die je kunt onderscheiden,’ commandeerde ik.

‘Ze maakten een lied over dit stadje,’ zei de nar met een holle stem. Hij hield nog steeds mijn schouder vast, en door mijn nachthemd heen voelde ik hoe koud zijn lange, sterke vingers waren. We beefden gezamenlijk en ik voelde hoeveel moeite het hem kostte naast me te blijven staan. ‘Wanneer dat gezongen wordt in een taveerne, en iedereen met zijn mok of glas de maat van het refrein meetimmert op de tafels, lijkt dit alles niet al te erg. Het gaat over de dapperheid van de bevolking, die liever strijdend naar de ondergang ging dan zich over te geven. Niemand, geen enkele inwoner, is levend gevangengenomen en vervolgens ontzield.’ De nar zweeg even. Zijn geforceerd opgewekte stem kreeg daarna een bijna hysterische ondertoon. ‘Maar als je zit te drinken en te zingen denk je natuurlijk niet aan bloed, ruik je geen schroeiend vlees, hoor je geen kreten van doodsangst. Dat is alleen maar begrijpelijk. Hebt u ooit geprobeerd een rijm op “uiteengereten kind” te bedenken? Iemand heeft het ooit geprobeerd met “voorheen bezeten vrind”, maar mij bevalt dat niet helemaal.’ Zijn gebabbel was niet vrolijk van klank. Zijn bittere narrentaal hield noch hemzelf, noch mij voor de gek. Toen zweeg hij weer – mijn

gevangene, die gedwongen was zijn pijnlijke kennis met mij te delen.

Ik keek in stilte toe. Geen van de verzen zou reppen van een ouder die een kind een gifcapsule in de mond duwt, om het te redden van ontzieling door de Rode Kapers. Geen van de verzen zou de pijnkrampen van die huilende kinderen bezingen, of het leed van de vrouwen die verkracht werden terwijl ze al bijna gestorven waren aan het snelle, wrede gif. Geen verzen, geen melodieën zouden uitdrukking kunnen geven aan de gevoelens van boogschutters die met hun pijlen naaste familieleden doodden voordat ze door de kapers konden worden meegesleurd. Ik keek in het binnenste van een brandend huis, en tussen de laaiende vlammen door zag ik een tienjarig jongetje dat gewillig zijn keel ontblootte voor het blikkerende mes van zijn moeder. In zijn armen hield hij zijn zusje, een baby nog, die al gewurgd was – want de Rode Kapers waren verschenen. Een liefhebbende broer zou haar nooit ten prooi laten vallen aan Rode Kapers of gulzige vlammen. Ik zag de ogen van die moeder toen ze de lichamen van haar kinderen optilde en samen met de lijkjes in de vuurzee stapte. Zulke beelden kun je maar beter vergeten. Maar de kennis werd mij niet bespaard. Het was mijn plicht zulke dingen te weten, en ze me altijd te herinneren...

Niet allen stierven. Sommigen vluchtten naar de velden en bossen in de omgeving. Ik zag een jongeman met vier kinderen in het water naast de kade springen en zich daar in het koude water aan met mosselen begroeide palen vastklampen tot de kapers vertrokken waren. Maar anderen werden tijdens hun vluchtpoging afgeemaakt. Ik zag een vrouw in een nachthemd wegglijpen uit een huis, dat aan een kant in brand stond. Ze droeg een kind in haar arm en een tweede kind hield zich vast aan haar nachthemd en dribbelde achter haar aan. Ondanks de duisternis vlamden haar haren rossig op in de gloed van de branden. Ze keek angstig om zich heen en hield met haar vrije hand een lang mes dreigend

omhoog. Ik ving een glimp op van een kleine, grimmig geplooid mond en samengeknepen ogen. Even zag ik haar trotse profiel afgetekend tegen het licht. ‘Mollie!’ hijgde ik. Ik stak een geklauwde hand naar haar uit. Ze trok een luik omhoog en stuurde de kinderen een kelder onder het brandende huis binnen. Daarna ging ze zelf naar binnen en liet het luik boven hun hoofden zakken. In veiligheid?

Nee. Ze kwamen de hoek om, met hun tweeën. Een van beiden had een bijl bij zich. Ze liepen traag, slenterend, en lachten luid. Hun gezichten waren beroet, waardoor hun tanden en het wit van hun ogen des te feller afstaken. Een van de twee was een vrouw – erg mooi om te zien, zoals ze daar lachend voortliep. Onbevreesd. Haar haren waren met zilverdraad tot een vlecht op haar rug gebonden. Het licht van de vlammen werd er rood door weerkaatst. Ze naderden het kelderluik en de man liet zijn bijl met een grote zwaai naar beneden komen. De snede boorde zich diep in het hout. Ik hoorde de angstkreet van een kind. ‘Mollie!’ gilte ik. Ik probeerde me overeind te werken, maar ik miste de kracht om op te staan. Ik kroop in haar richting.

Het luik gaf mee en de overvallers lachten. Een van hen stierf lachend toen Mollie opeens door de luikopening naar buiten sprong en haar lange mes in zijn keel stak, maar de mooie vrouw met het glimmende zilver in haar haren droeg een zwaard. En terwijl Mollie haar mes uit de keel van de man aan het trekken was, sloeg dat zwaard op haar in, en nogmaals, en nogmaals... Op dat moment knapte er iets in het brandende gebouw. De constructie begon te wankelen en stortte toen met veel lawaai en een regen van vonken in elkaar. Er ontstond een gordijn van vuur tussen mij en de kelderopening. Achter dat inferno kon ik niets meer onderscheiden. Had het ingestorte huis de aanvallers en Mollie en de kinderen bedolven? Ik bleef haar zoeken, maar kon haar niet vinden.

Maar een paar tellen later was alles opeens verdwenen. Er was

geen brandend huis meer, geen overvallen dorp, geen geschonden haventje. Ik zag geen Rode Kapers meer, maar alleen mezelf, hurkend bij de haard. Ik had mijn hand in het vuur gestoken en mijn vingers om een kool geklemd. De nar schreeuwde iets en rukte aan mijn pols. Ik liet de kool vallen, trok mijn arm uit de greep van de nar en keek versuft naar mijn verbrande vingers.

‘Mijn koning,’ zei de nar verdrietig. Hij knielde naast me neer en schoof de soepkom die voor de haard stond voorzichtig een eindje opzij. Hij bevochtigde een servet met de wijn die hij voor mijn maaltijd had ingeschonken en legde het over mijn vingers. Ik liet hem begaan. De pijn van de brandwonden viel in het niet bij de schrijnende wond in mijn binnenste. Hij keek me bezorgd aan. Het drong nauwelijks tot me door. Het leek wel alsof hij een onstoffelijk wezen was – hoewel de lichtjes van de dansende vlammetjes door zijn bleke ogen weerspiegeld werden. Een schaduw, zoals de vele andere schaduwen die me kwelden.

Opeens deed de pijn van mijn verbrande vingers zich wel in alle hevigheid voelen. Ik omklemde ze met mijn andere hand. Wat had ik gedaan? Wat had ik gedacht te doen? Het Vermogen had me als een attaque overrompeld en me toen weer verlaten, nadat het me volledig had leeggezogen. Ik voelde me dodelijk vermoeid, en het leek alsof de pijn in mijn hand die vermoeidheid nog accentueerde. Ik probeerde te doorgronden wat ik had gezien. ‘Wie was die vrouw? Is ze belangrijk?’

‘Ah.’ De nar leek nog vermoediger dan ik, maar hij deed zijn uiterste best om zich te vermannen. ‘Een vrouw in Slikbaai?’ Hij zweeg even, spande zijn brein tot het uiterste in. ‘Nee, ik zie niets. Het is allemaal een grote warboel, mijn koning. Moeilijk iets te onderscheiden.’

‘Mollie heeft geen kinderen,’ zei ik. ‘Zij kan het niet zijn geweest.’

‘Mollie?’